

Landes-Regierungs-Blatt

für das

Krakauer Verwaltungsgebiet.

Jahrgang 1855.

Erste Abtheilung.

XI. Stück.

Ausgegeben und versendet am 2. März 1855.

DZIENNIK RZĄDU KRAJOWEGO

dla

Zarządu obrebu Krakowskiego.

Rok 1855.

Oddział pierwszy.

Zeszyt XI.

Wydany i rozesłany dnia 2 Marca 1855.

34.

Verordnung des Justizministeriums vom 24. Jänner 1855,

(Reichs-Gesetzblatt, VII. Stück, Nr. 20, ausgegeben am 7. Februar 1855),

giltig für den ganzen Umfang der Monarchie, mit Ausnahme der Militärgrenze,

wodurch die Verfassung der, zur Bemessung der Taglien erforderlichen Monatsausweise über die, durch die k. k. Gensd'armerie eingebrachten und zu einer Strafe verurtheilten Übelthäter den Gerichten übertragen wird.

Mit Beziehung auf den achten Absatz der Verordnung vom 28. Juli 1851, Nr. 185 des Reichs-Gesetz-Blattes *), wird bestimmt, daß die Monatsausweise über die, durch die k. k. Gensd'armerie eingebrachten und zu einer Strafe verurtheilten Übelthäter nicht mehr durch die k. k. Staatsanwaltschaften, sondern durch die k. k. Gerichte selbst zu verfassen und den k. k. Gensd'armerie-Flügel-Kommanden zum Zwecke der Bemessung der Taglien mitzutheilen seien.

Diese Verfügung hat in den Kronländern Böhmen, Mähren und Schlesien bei Beginn der Wirksamkeit der Strafprozeß-Ordnung vom 29. Juli 1853, in denjenigen Kronländern aber, wo die bezeichneten Ausweise derzeit noch von den k. k. Staatsanwaltschaften geliefert werden, sogleich in Kraft zu treten.

Freiherr von Krauß m. p.

35.

Verordnung der Minister des Innern, der Justiz und der Finanzen vom 26. Jänner 1855,

in Betreff der Ausdehnung der, über die Tag- und Meilengelder der Beamten, die Behrgelder der Diurnisten und Diener und die Gang- und Zustellungsgebühren des Dienerpersonales bei den Kreis- (Komitats-) Behörden, bei den Gerichtshöfen erster Instanz, bei den Bezirks- und Stuhlrichterämtern erlassenen Ministerialverordnung vom 3. Juli 1854 (Reichs-Gesetz-Blatt, LXXI. Stück, Nr. 169) auf das Königreich Dalmazien.

Siehe Reichs-Gesetz-Blatt, VII. Stück, Nr. 21, ausgegeben am 7. Februar 1855.

36.

Verordnung der Ministerien des Innern, der Justiz und der Finanzen vom 26. Jänner 1855,

(Reichs-Gesetzblatt, VII. Stück, Nr. 22, ausgegeben am 7. Februar 1855),

wirksam für den ganzen Umfang des Reiches, mit Ausnahme der Militärgrenze,

wodurch die Kompetenz und das Verfahren der Gerichte bei Amortisirungen der, zur Realisirung des National-Anlehens ausgefertigten Zertifikate, Anlehensscheine, Obligations-Anweisungen und Staats-Schuldverschreibungen, dann der hierzu gehörigen Koupons und Talons, bestimmt wird.

Zum Zwecke eines gleichartigen Verfahrens bei Amortisirungen der, in Folge des

*) Landes-Gesetz- und Regierungsblatt für Galizien vom Jahre 1851, XXII. Stück, Nr. 148, Seite 599.

34.

Rozporządzenie Ministerstwa Sprawiedl. z d. 24 Stycznia 1855,

(Dziennik Praw Państwa, część VII, Nr. 20, wydana dnia 7 Lutego 1855),

obowiązujące w całym obrębie Monarchii, z wyjątkiem Pogranicza wojskowego,

mocą którego poruczonem zostaje sądom urządzenie wykazów miesięcznych, wymaganych do wymierzenia wynagrodzenia (taglia) za złoczyńców, przez C. K. żandarmeryę dostawianych, i na karę skazanych.

Odnosnie do ósmego ustępu rozporządzenia z dnia 28 Lipca 1855 r. Nr. 185 Dziennika Praw Państwa *) stanowi się, iż wykazy miesięczne co do złoczyńców, przez C. K. żandarmeryę dostawianych i na karę skazanych, nie będą już więcej układane przez C. K. prokuratoryę, lecz przez C. K. sądy, i przez takowe doręczane być powinny C. K. komendom skrzydłowym żandarmeryi dla wymierzenia taglii.

Niniejsze rozporządzenie zaprowadzonem zostanie w wykonanie w krajach koronnych Czech, Morawii i Szląska, przy rozpoczęciu działania ustawy o procesie karnym z dnia 29 Lipca 1853 r., w tych zaś krajach koronnych, w których rzeczony wykazy obecnie jeszcze przez C. K. prokuratoryę rządowe układane bywają, natychmiast obowiązywać będzie.

Baron **Krauss** m. p.

35.

Rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 26 Stycznia 1855,

mocą którego rozciąga się na królestwo Dalmatyńskie rozporządzenie Ministeryalne z dnia 3 Lipca 1854 r. (Dziennik Praw Państwa, część LXI, Nr. 169), tyczące się dyet milowego, dla urzędników, strawnego dla dyurnistów i sług, tudzież należytości za drogę i doręczenie personale służbowego przy władzach obwodowych (komitadowych), przy trybunałach pierwszej instancyi, i przy urzędach powiatowych i stolicowych.

Obacz Dziennik Praw Państwa, część VII., Nr. 21, wydana dnia 7 Lutego 1855.

36.

Rozporządzenie Ministerstw Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 26 Stycznia 1855,

(Dziennik Praw Państwa, część VII, Nr. 22, wydana dnia 7 Lutego 1855),

obowiązujące w całym obrębie Państwa z wyjątkiem Pogranicza wojskowego,

mocą którego ustanawia się właściwość i postępowanie sądów przy umarzaniu wystawionych dla zrealizowania pożyczki narodowej certyfikatów, biletów pożyczkowych, asygnacyj na obligacye, i obligacyj długu Państwa, tudzież należących do nich kuponów i talonów.

W celu zaprowadzenia jednostajnego postępowania przy umorzeniu certyfi-

*) Dziennik praw krajowych i rządowych dla Galicyi z roku 1851, część XXII, Nr. 148, stronica 599.

Allerhöchsten Patentess vom 26. Juni 1854, Nr. 158 des Reichs-Gesetz-Blattes *), in Betreff des eröffneten National-Anlehens ausgefertigten Zertifikate, Anlehensscheine, Obligations-Anweisungen und Staats-Schuldverschreibungen, dann der hierzu gehörigen Koupons und Talons, finden die Ministerien des Innern, der Justiz und der Finanzen Folgendes zu verordnen:

1. Die Amortisirung der Zertifikate und der Anlehensscheine des durch das Patent vom 26. Juni 1854, Nr. 158 des Reichs-Gesetz-Blattes eröffneten National-Anlehens, ist bei jenem Gerichte anzusuchen, in dessen Bezirke sich die Anlehenskasse befindet, bei welcher das in Verlust gerathene Dokument haftet; nach Maßgabe dieses Grundsatzes sind zur Amortisirung dieser Papiere zuständig:

a) in den Kronländern, in welchen noch die, mit der Allerhöchsten Entschliessung vom 14. Juni 1849 genehmigte Gerichtsverfassung besteht, sowie in jenen, in welchen bereits die durch das Allerhöchste Kabinettschreiben vom 31. Dezember 1851 vorzeichnete Einrichtung der Gerichtsbehörden in Wirksamkeit getreten ist, die Bezirksgerichte (Präturen, Stuhlgerichte), in soferne sich aber die Anlehenskasse an dem Amtssitze eines Gerichtshofes erster Instanz (Landesgericht, Provinzial-, Tribunal-, Kreis-Gericht, Komitatsgericht) befindet, der an diesem Orte bestellte Gerichtshof erster Instanz.

Dagegen sind bis zur Einführung der neuen Gerichtsverfassung zuständig:

- b) in Galizien und Lodomerien die Magistrate und Justizämter, in soferne aber die Anlehenskasse sich an dem Amtssitze eines Landrechtes befindet, das betreffende Landrecht;
- c) in der Bukowina das Stadt- und Landrecht in Czernowiz und das Distriktsgericht in Suczawa, je nachdem die Anlehenskasse sich in dem Sprengel des einen oder des andern dieser beiden Gerichte befindet;
- d) in der Stadt Krakau und ihrem ehemaligen Gebiete das Landgericht in Krakau.

2. Die Gerichte haben in Ansehung der Amortisirung von Zertifikaten und Anlehensscheinen nach den über die Amortisirung von Urkunden überhaupt bestehenden Vorschriften vorzugehen, und insbesondere Sorge zu tragen, daß die Amortisationsedikte dreimal durch das Amtsblatt der Landeszeitung kundgemacht werden.

Für das Landesgericht in Krakau haben in dieser Beziehung die Bestimmungen der §§. 201, 202 und 203 der mit dem Patente vom 23. März 1852, Nr. 78 des Reichs-Gesetz-Blattes **), eingeführten westgalizischen Gerichtsordnung schon vom Tage der Kundmachung dieser Verordnung zur Richtschnur zu dienen.

3. Die Vorlichten, welche Parteien, die die gerichtliche Amortisirung eines Zertifikates oder Anlehensscheines erwirken wollen, noch außerdem zu beobachten haben, ferner

*) Landes-Regierungs-Blatt für Galizien vom Jahre 1854, erste Abtheilung, XXXII. Stück, Nr. 160. Seite 452.

**) Landes- Gesetz- und Regierungsblatt für Galizien vom Jahre 1852, XVI. Stück, Nr. 82, Seite 222.

katów, biletów pożyczkowych, asygnacyj na obligacye, i obligacyj długu Państwa, wystawionych w skutku Najwyższego Patentu z dnia 26 Czerwca 1854, Nr. 158 Dziennika Praw Państwa *), względnie pożyczki narodowej, jako też należących do tychże obligacyj kuponów i talonów, Ministrowie Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Skarbu rozporządzają co następuje:

1. O umorzenie certyfikatów i biletów pożyczkowych pożyczki narodowej, rozpisanej patentem z dnia 26 Czerwca 1854 r., Nr. 158 Dziennika Praw Państwa wnosić należy prośby do tego sądu, w którego okręgu znajduje się kasa pożyczkowa, w której zamieszczony jest dokument zagubiony; według tej zasady właściwymi są do umorzenia tych papierów:

a) w krajach koronnych, w których dotąd istnieje urządzenie sądów, zatwierdzone w Najwyższem Postanowieniu z dnia 14 Czerwca 1849 r., tudzież w tych, w których urządzenie władz sądowych przepisane w Najwyższym Reskrypcie gabinetowym z dnia 31 Grudnia 1851 r. zaprowadzonym zostało, sądy powiatowe, (pretury, sądy stolicowe); jeżeli zaś kasa pożyczkowa znajduje się w siedzibie urzędowej trybunału pierwszej instancji (sądu krajowego, sądu prowincjonalnego, trybunału, sądu obwodowego, sądu komitatowego), trybunał pierwszej instancji, w témże miejscu ustanowiony.

Aż do zaprowadzenia nowego urządzenia sądów, właściwymi są:

b) w Galicyi i Lodomerji magistraty i justycyaryaty; jeżeli zaś kasa pożyczkowa znajduje się w siedzibie urzędowej sądu ziemiańskiego, tenże sąd ziemiański;

c) w Bukowinie sąd miejski i szlachecki w Czerniowcach i sąd dystryktualny w Suczawie, według tego, jak kasa pożyczkowa znajduje się w jednym lub drugim obrębie tych dwóch sądów,

d) w mieście Krakowie i dawniejszym obrębie jego sąd krajowy Krakowski.

2. Sądy winny są w przedmiocie umarzania certyfikatów i biletów pożyczkowych postępować według przepisów istniejących co do umarzania dokumentów w ogólności, w szczególności zaś mieć staranie o to, żeby edykta umarzania trzy razy w dzienniku urzędowym gazety krajowej ogłoszonymi były.

Dla sądu krajowego w Krakowie służyć będą za prawidło w tym względzie od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia przepisy, objęte w §§. 201, 202 i 203 ustawy sądowej, zaprowadzonej dla zachodniej Galicyi, Patentem z dnia 23 Marca 1852 r. N. 78 Dziennika Praw Państwa **).

3. Ostrożności, jakie oprócz tego zachować winny strony, pragnący uzyskać sądowe umorzenie certyfikatu lub biletu pożyczkowego, tudzież skutki, połączone

*) Dziennik rządowy dla Galicyi z roku 1854, Oddział pierwszy, część XXXII., Nr. 160, stronica 452.

**) Dziennik Praw krajowych i rządowych dla Galicyi z roku 1852, Część XVI, N. 82, stronica 222.

die Wirkungen, welche mit der Einleitung der Amortisation mit dem gerichtlichen Verbote und mit dem Amortisationserkenntnisse verbunden sind, werden durch die Instruktion für die Anlehenskassen vom 1. September 1854 näher bestimmt, deren einschlägige Bestimmungen in dem nachstehenden Anhange folgen.

4. In Ansehung der Amortisirung der Staats-Schuldverschreibungen des National-Anlehens und der hierzu gehörigen Koupons und Talons, dann der Anweisungen auf Obligationen zu 20 fl., welche die Stelle der Obligationen zu 20 fl. vertreten, ist ausschließlich das Landesgericht in Wien zuständig, und es haben hierbei die über die Amortisirung der Staatspapiere bestehenden Vorschriften zur Anwendung zu kommen.

Eine Amortisirung der Koupons zu den Staats-Schuldverschreibungen über 20 fl. findet jedoch nicht Statt.

Freiherr von **Bach** m. p. Freiherr von **Krauß** m. p. Freiherr von **Baumgartner** m. p.

A n h a n g.

Die bezüglichen Bestimmungen dieser Instruktion lauten folgender Gestalt:

§. 148. Ist ein Zertifikat oder Anlehensschein in Verlust gerathen, so hat die Partei die gerichtliche Amortisirung desselben und den gerichtlichen Verbot zu erwirken.

§. 149. So lange der gerichtliche Verbot der betreffenden Kasse nicht zugestellt wurde, ist diese berechtigt, dem Überbringer des Zertifikates bei Erlag der ersten Rate den Anlehensschein und dem Überbringer des Anlehensscheines gegen Erlag der fälligen oder erst künftig verfallenden Raten den entsprechenden Betrag von Staatsschuldverschreibungen, jedoch nur dann hinauszugeben, wenn die Kauzion entweder schon ursprünglich bar erlegt, oder durch bare Einzahlung der beiden ersten Raten sichergestellt ist.

§. 150. Nach Zustellung des gerichtlichen Verbotes sind zwar die Rateneinzahlungen von dem Amortisationswerber anzunehmen, die für die von ihm eingezahlten Raten gebührenden Staatsschuldverschreibungen aber nur dann auszuhändigen, wenn das gerichtliche Erkenntniß über die Amortisirung des Zertifikates oder Anlehensscheines gebracht wird.

Ebenso können nach Zustellung des gerichtlichen Verbotes von dem Überbringer des Zertifikates oder Anlehensscheines Einzahlungen angenommen werden.

§. 151. Von der bewilligten Amortisirung ist der Überbringer des Zertifikates oder Anlehensscheines zu verständigen, gleichzeitig ist auch der betreffenden Gerichtsbehörde, welche die Amortisirungseinleitung bewilliget hat, von dem Vorkommen des Effektes unter Angabe des Namens und Wohnortes des Überbringers die ämtliche Anzeige zu machen.

§. 152. Die Hinausgabe der Staatsschuldverschreibungen, sowie die Berichtigung allfälliger Ausgleichungszinsen, darf aber nur dann an den Überbringer des Anlehensscheines oder Zertifikates geschehen, wenn der gerichtliche Verbot von dem Gerichte wieder aufgehoben worden ist.

z zaprowadzeniem umorzenia z sądowém zapowiedzeniem i z wyrokiem umorzenia, oznaczone są bliżej w instrukcyi dla kas pożyczkowych z dnia 1 Września 1854 roku, której odpowiednie przepisy następują w załączonym dodatku.

4. Co się tyczy umorzenia obligacyj długu Państwa pożyczki narodowej i należących do nich kuponów i talonów, tudzież asygnacyj na obligacye o 20 ZłR. zastępujących miejsce obligacyj 20-Reńskowych, wyłącznie właściwym jest sąd krajowy w Wiedniu, przy czém zastosowane będą przepisy obowiązujące w przedmiocie umarzania obligacyj rządowych.

Umarzanie kuponów od obligacyj długu Państwa na 20 ZłR. nie ma miejsca.

Baron **Bach** m. p.

Baron **Krauss** m. p.

Baron **Bamgartner** m. p.

D o d a t e k.

Odnośne przepisy téj instrukcyi brzmią jak następuje:

§. 148. Jeżeli certyfikat lub bilet pożyczkowy zaginie, strona winna uzyskać sądowe jego umorzenie i zapowiedzenie sądowe.

§. 149. Dopóki zapowiedzenie sądowe właściwej kasie nie zostało doręczoném, kasa ma prawo, wydać okazicielowi certyfikatu przy złożeniu pierwszej raty biletu pożyczkowy, okazicielowi zaś biletu pożyczkowego za złożeniem rat zapadłych lub w przyszłości zapadających właściwą kwotę w obligacyach długu państwa, lecz wtedy tylko, gdy kaucya albo już pierwotnie złożoną była w gotowiznie, albo téż przez wpłacanie gotowe pierwszych dwóch rat zabezpieczoną została.

§. 150. Po doręczeniu zapowiedzenia sądowego wpłaty rat przyjmowane będą wprawdzie od starającego się o umorzenie, lecz obligacye długu Państwa, należące się za opłacone raty, wydane mu będą dopiero wtedy, gdy okaże orzeczenie sądowe umorzenia certyfikatu lub biletu pożyczkowego.

Również można po doręczeniu zapowiedzenia sądowego przyjmować dalsze wpłaty, od okaziciela certyfikatu lub biletu pożyczkowego.

§. 151. O pozwoleniu umorzenia należy zawiadomić okaziciela certyfikatu lub biletu pożyczkowego, równocześnie należy władzy sądowej, której się tyczy, i która pozwoliła na rozpoczęcie kroków umorzenia, uczynić doniesienie z urzędu o przedstawieniu efektu przy wyrażeniu nazwiska i zamieszkania okaziciela.

§. 152. Wydanie obligacyj długu Państwa, jako téż uiszczenie prowizyi dla wyrównania, wtenczas tylko nastąpić może do rąk okaziciela biletu pożyczkowego lub certyfikatu, gdy zapowiedzenie sądowe przez sąd znowu zniesioném zostało.

§. 155. Wurde auf einen Anlehensschein während der Verbotsdauer sowohl von dem Amortisationswerber als auch von dem Inhaber des Anlehensscheines eine Einzahlung geleistet, so ist die später geleistete Einzahlung einstweilen als ein Depositum zu behandeln, über dessen endliche Behandlung immer eine Verordnung abzuwarten ist.

§. 158. Sind auf eine Subskription noch mehrere erst fällig werdende Anlehensraten einzuzahlen, so kann auf Grundlage des gerichtlichen Amortisationserkennnisses mit Genehmigung der Finanz-Landesbehörde für den amortisirten Anlehensschein ein Duplikat ausgefertigt werden, worin die haftende Kauzion, die geleisteten Ratenzahlungen und die erfolgten Obligationen ersichtlich zu machen sind.

§. 163. Sollte jedoch die Partei auf die Ausfertigung eines Duplikates, beziehungsweise eines neuen Anlehensscheines nicht bestehen, so kann derselben von der Anlehenskasse bei Übergabe der Amortisationsakten und der Quittungen über die, während der Amortisationsfrist geleisteten Einzahlungen, ein Rezipisse, respektive ein amtliches Zertifikat über die Amortisationsakten und das Guthaben der Partei erfolgt werden, welches die letztere bei jeder weiteren Ratenzahlung beizubringen, bei Einzahlung der letzten Rate nach Empfang der gebührenden Obligationen zu saldiren und an die Anlehenskasse abzugeben hat. Solche saldirte Rezipisse oder Zertifikate sind immer der Obligationsverrechnung beizuschließen.

§. 164. Bei den in Verlust gerathenen Zertifikaten findet in der Hauptsache das gleiche Verfahren, wie bei den Anlehensscheinen Statt, nur sind über die in Verlust gerathenen Anlehenszertifikate pr. 20 fl., worüber die Ausfertigung von Anlehensscheinen nicht Platz greift, keine Duplikate, sondern bloß amtliche Rezipisse über die Amortisationsakten zu erfolgen, worauf bis zur vollständigen Saldirung die verfallenden Einzahlungen vorzumerken sind.

§. 165. Beträgt jedoch das in Verlust gerathene Anlehenszertifikat eine Summe, wofür ein Anlehensschein auszufolgt wird, so ist der, bei der Anlehenskasse bereits erliegende Anlehensschein, sammt den bis dahin für die geleisteten Ratenzahlungen mit Rücksicht auf die gebührenden Staatsschuldverschreibungen etwa entfallenden Ausgleichungszinsen, gegen Einziehung der Amortisationsakten und der gehörigen Empfangsbestätigung an die Partei zu erfolgen.

Der Anlehensschein selbst ist aber vorläufig durch Eintragung der, während der Amortisationsfrist vorgefallenen Ratenzahlungen zu ergänzen.

37.

Kaiserliche Verordnung vom 29. Jänner 1855,

(Reichs-Gesetzblatt, VII. Stück, Nr. 23, ausgegeben am 7. Februar 1855),

betreffend die Ausübung der Zivilgerichtsbarkeit der k. k. Konsulate über die österreichischen Unterthanen und Schutzensossen im osmanischen Reiche.

Um die traktatmäßige Ausübung der Zivilgerichtsbarkeit der Konsulate über die österreichischen Unterthanen und Schutzensossen im osmanischen Reiche, mit der in Mei-

§. 155. Jeżeli na bilet pożyczkowy w ciągu zapowiedzenia złożyli upłaty starający się o umorzenie, jako też właściciel biletu pożyczkowego, natenczas późniejsza upłata uważaną będzie tym czasem jako depozyt, względem którego, co do ostatecznego przeznaczenia jego, zawsze rozporządzenia oczekiwać należy.

§. 158. Jeżeli na subskrypcye przypada jeszcze zapłacić więcej rat pożyczki, w przyszłości zapadać mających, wówczas na zasadzie sądowego orzeczenia umorzenia i za pozwoleniem władzy skarbowej kraju wystawionym być może, zamiast umorzonego biletu pożyczkowego, duplikat, w którym złożona kaucya, uczynione upłaty rat, i wydane obligacye widocznemi uczynić należy.

§. 163. Jeżeli zaś strona nie domaga się wystawienia duplikatu a względnie nowego biletu pożyczkowego, wówczas kasa pożyczkowa może przy wydaniu stronie aktów umorzenia, i kwitów na uczynione w terminie umorzenia upłaty wystawić jej receptis, względnie certyfikat urzędowy na akta umorzenia i należytość dla strony przypadającą, który strona przy każdym dalszym spłaceniu rat okazać, zaś przy wpłaceniu ostatniej raty po otrzymaniu należących się obligacyj saldować i kasie pożyczkowej zwrócić winna. W tym sposobie saldowane receptisy czyli certyfikaty należy zawsze załączyć do rachunku z obligacyj.

§. 164. Względem zagubionych certyfikatów takie samo postępowanie ma miejsce w rzeczy głównej, jak względem biletów pożyczkowych, jednakowoż na zagubione certyfikaty pożyczkowe na 20 ZIR., względem których wystawienie biletów pożyczkowych nie ma miejsca, nie należy wystawiać duplikatów, lecz tylko urzędowe receptisy na akta umorzenia, na których aż do zupełnego saldowania zapisywać należy upłaty zapadające.

§. 165. Gdy zaś zagubiony certyfikat pożyczkowy wynosi sumę, na którą wystawiony bywa bilet pożyczkowy, wówczas bilet pożyczkowy, złożony już w kasie pożyczkowej, wraz z prowizją wyrównania, przypadającą do téj chwili za uczynione upłaty rat, ze względu na należące się obligacye długu Państwa, wydane będą stronie za ściąganiem aktów umorzenia i należytem potwierdzeniem otrzymania.

Bilet pożyczkowy sam należy uzupełnić przez zapisanie upłaconych rat w ciągu terminu umorzenia.

37.

Rozporządzenie Cesarskie z dnia 29 Stycznia 1855.

(Dziennik Praw Państwa, Część VII, N. 23, wydana dnia 7 Lutego 1855),

tyczące się wykonywania sądowności cywilnej C. K. konsulatów nad poddanymi austriackimi i osobami, pod opieką Austrii zostającymi w Państwie Tureckim.

Ażeby oparte na traktatach wykonywanie sądownictwa cywilnego konsulatów nad poddanymi austriackimi i osobami, pod opieką Austrii zostającymi w Państwie

nem Reiche erfolgten Gerichtsorganifazion in Einklang zu bringen, finde ich nach Vernehmung Meiner Minister und nach Anhörung Meines Reichsrathes, folgende Bestimmungen zu erlassen:

§. 1.

Konsulargerichte erster Instanz in den Ländern des osmanischen Reiches sind die daselbst aufgestellten Generalkonsulate (Agenzien), Konsulate, und jene Vize-Konsulate, welche zur Ausübung der Gerichtsbarkeit die besondere Ermächtigung erhalten.

§. 2.

Die Konsulargerichte üben die Gerichtsbarkeit in bürgerlichen streitigen und nicht streitigen Rechtsangelegenheiten, innerhalb des, jedem derselben zugewiesenen Bezirkes, wie bisher über die Unterthanen des österreichischen Kaiserstaates und über die österreichischen Schutzgenossen, d. i. über diejenigen nicht osmanischen Unterthanen aus, welche, ohne der österreichischen Unterthanschaft anzugehören, im Grunde bestehender Staatsverträge, oder nach der bisherigen Gepflogenheit, den Schutz und die Vertretung durch die Konsulate im osmanischen Reiche genießen.

§. 3.

Die Vize-Konsulate, welche nicht die besondere Ermächtigung zur vollen Ausübung des Richteramtes erhalten, sowie alle Konsularagenten, haben für die Konsulargerichte jene Hilfsamtshandlungen und Verrichtungen vorzunehmen, welche ihnen durch allgemeine Anordnungen für die Zwecke der erwähnten Gerichtsbarkeit übertragen sind, oder durch die Konsulargerichte von Fall zu Fall zur Vollziehung zugewiesen werden. Durch besondere ministerielle Verfügung können dieselben auch zur Verhandlung und Entscheidung über Rechtsstreitigkeiten minderen Belanges bestellt werden.

§. 4.

Die Konsulargerichte in den Ländern des osmanischen Reiches sind für die ihnen zugewiesenen Angelegenheiten als ordentliche österreichische Gerichte zu betrachten und gehören dem Gerichtsprengel desjenigen Oberlandesgerichtes an, dem sie in Absicht auf den Rechtszug in zweiter Instanz zugewiesen sind.

§. 5.

Die den Konsulargerichten zustehende Gerichtsbarkeit erstreckt sich auch auf die Militärpersonen, jedoch mit Ausschluß derjenigen, die zur Bemannung eines in der Levante stationirten österreichischen Kriegsschiffes gehören, oder auf andere Art daselbst in aktiver Militär-Dienstverrichtung stehen. Diese Militärpersonen unterliegen auch im osmanischen Reiche dem nach ihrer Diensteseigenschaft zuständigen Militärgerichte erster Instanz.

Otomańskiem, pogodzić z zaprowadzoną w Mojém Państwie organizacją sądów, uważam potrzebę, po wysłuchaniu Moich Ministrów i zasięgnięciu zdania Mojej Rady Państwa, wydać następujące przepisy.

§. 1.

Sądami konsularnymi piérwszej instancyi w krajach Państwa Otomańskiego są ustanowione tamże konsulaty jeneralne, (ajencye), konsulaty, i te wice-konsulaty, które do wykonywania sądowości mają szczegółowe upoważnienie.

§. 2.

Konsulaty jeneralne wykonywują sądownictwo w sprawach cywilnych spornych i niespornych, w obrębie każdemu z nich przydzielonym, jak dotąd nad poddanymi Państwa Austryackiego i nad osobami, pod opieką Austryacką zostającymi, to jest nad temi, nie Otomańskimi poddanymi, którzy nie należąc do związku poddaństwa Austryackiego, na zasadzie obowiązujących traktatów lub według dotychczasowego zwyczaju doznają opieki i zastępstwa konsulatów w Państwie Otomańskiem.

§. 3.

Wice-konsulaty, nie mające szczegółowego umocowania do zupełnego wykonywania urzędu sędziowskiego, tudzież wszyscy ajenci konsularni, winni są dla sądów konsularnych uskutecznić te czynności urzędowe pomocnicze i sprawy, które im są polecone szczegółowemi rozporządzeniami w celu wspomnianego sądownictwa, lub które im przez sądy konsularne w każdym pojedynczym przypadku zostają polecone do wykonania. Na mocy szczegółowego rozporządzenia Ministerjalnego mogą one być także ustanowione do rozprawy i wyrokowania w sprawach spornych mniejszej wagi.

§. 4.

Sądy konsularne w krajach Państwa Otomańskiego uważane być powinny w sprawach im przydzielonych za zwyczajne sądy austryackie i należą do okręgu sądowego tego sądu krajowego wyższego, do którego w przedmiocie rekursu do drugiej instancyi są wcielonemi.

§. 5.

Sądownictwo sądów konsularnych rozciąga się także do osób wojskowych, z wyłączeniem jednakże tych, które należą do załogi okrętu wojennego austryackiego, ustacyonowanego w Lewancie, lub tamże w innym sposobie w czynnej służbie wojskowej zostają. Takie osoby wojskowe podlegają także w Państwie Otomańskiem sądowi wojskowemu piérwszej instancyi, który jest właściwy według ich kategorii służbowej.

§. 6.

Gegen Entscheidungen der Konsulargerichte findet der Rechtszug in zweiter Instanz, soweit solcher gesetzlich überhaupt zulässig ist, an folgende Oberlandesgerichte Statt, und zwar:

1. Gegen Entscheidungen der Konsulargerichte in der Moldau, an das Oberlandesgericht in Lemberg.
2. Gegen Entscheidungen der Konsulargerichte in der Walachei, an das Oberlandesgericht in Hermanstadt.
3. Gegen die Entscheidungen der Konsulargerichte in Serbien, Rußschuk und Widin, an das Oberlandesgericht in Temesvar.
4. Gegen die Entscheidungen der Konsulargerichte in Bosnien, an das Oberlandesgericht in Agram.
5. Gegen die Entscheidungen der Konsulargerichte in der Herzogowina, an das Oberlandesgericht in Zara.
6. Gegen die Entscheidungen aller übrigen Konsulargerichte in den Ländern des osmanischen Reiches, dann überhaupt gegen die von einem Konsulargerichte als Seegericht geschöpften Entscheidungen, an das Oberlandesgericht in Triest.

§. 7.

Das Richteramt in dritter Instanz übt der oberste Gerichtshof in Wien, über Berufungen und Rekurse gegen Entscheidungen der Oberlandesgerichte in den, der Entscheidung der Konsulargerichte in erster Instanz zugewiesenen Angelegenheiten aus.

§. 8.

Den Konsulargerichten haben bei der Entscheidung über die ihnen zugewiesenen Rechtsangelegenheiten, die österreichischen Gesetze zur Richtschnur zu dienen, sofern nicht

- a) ein besonderes, allgemein anerkanntes Gewohnheitsrecht, oder kundgemachte besondere Anordnungen eine andere Bestimmung festsetzen, oder
- b) es in dem Gerichtsbezirke des Konsulargerichtes an denjenigen Einrichtungen oder thatsächlichen Verhältnissen fehlt, welche die Anwendung des österreichischen Gesetzes voraussetzt.

§. 9.

Rechtsgeschäfte, welche von österreichischen Unterthanen und Schutzgenossen unter einander, oder mit Unterthanen dritter Staaten im osmanischen Reiche eingegangen werden, sind nach den österreichischen Gesetzen zu beurtheilen, sofern, außer den Fällen, auf welche die §§. 4 und 34 des allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuches rücksichtlich der persönlichen Fähigkeiten der, das Rechtsgeschäft vornehmenden Personen anwendbar sind, bei der Abschließung desselben nicht offenbar ein anderes Recht zum Grunde gelegt wurde.

§. 6.

Przeciw orzeczeniom sądów konsularnych, dalsze kroki prawne w drugiej instancji, o ile takowe prawnie są przypuszczone, stosować należy do następujących sądów krajowych wyższych, mianowicie:

1. Przeciw orzeczeniom sądów konsularnych w Multanach do sądu krajowego wyższego we Lwowie.
2. Przeciw orzeczeniom sądów konsularnych w Wołoszczyźnie do sądu krajowego wyższego w Hermanstadzie.
3. Przeciw orzeczeniom sądów konsularnych w Serbii, Ruszczuku i Widdyniu do sądu krajowego wyższego w Temeswarze.
4. Przeciw orzeczeniom sądów konsularnych w Bośni do sądu krajowego wyższego w Zagrzebiu.
5. Przeciw orzeczeniom sądów konsularnych w Hercogowinie do sądu krajowego wyższego w Zadrze.
6. Przeciw orzeczeniom wszystkich innych sądów konsularnych w krajach Państwa Otomańskiego, tudzież przeciw orzeczeniom wydanym przez sąd konsularny jako sąd morski do sądu krajowego wyższego w Tryeście.

§. 7.

Sądownictwo w trzeciej instancji wykonywać będzie najwyższy trybunał sądowy w Wiedniu, na odwołania i rekursa przeciw orzeczeniom sądów krajowych wyższych w sprawach, do rozstrzygnięcia sądom konsularnym w pierwszej instancji pozostawionych.

§. 8.

Sądom konsularnym służyć będą ustawy austriackie za prawidło przy rozstrzygnięciu przydzielonych im spraw, jeżeli

- a) szczegółowe, powszechnie uznane prawo zwyczajowe, lub ogłoszone szczegółowe rozporządzenia nie ustanowią innego przepisu, albo
- b) jeżeli w okręgu sądowym sądu konsularnego nie ma tych urzędzeń lub stosunków rzeczywistych, których wymaga zastosowanie ustawy austriackiej.

§. 9.

Interesa prawne, zawierane w Państwie Otomańskim przez poddanych austriackich i osoby, pod opieką austriacką zostające między sobą, lub z poddanymi Państw trzecich, należy oceniać według ustaw austriackich, jeżeli przy zawieraniu interesu prawnego nie było widocznie przyjęte za podstawę inne prawo, wyjąwszy wszakże przypadki do których zastosowane być mogą §§. 4 i 34 powszechnej księgi ustaw cywilnych, dotyczące się osobistej zdolności osób, które czynią akt prawny.

§. 10.

Die §§. 6, 7 der gegenwärtigen Verordnung treten mit 1. Mai 1855 in Wirksamkeit. Von diesem Tage an können Entscheidungen in zweiter und dritter Instanz nur von den, durch die gegenwärtige Verordnung bezeichneten Obergerichten und dem obersten Gerichte rechtsgiltig geschöpft werden.

§. 11.

Die Verhandlungen über Angelegenheiten, in denen vor dem im §. 10 festgesetzten Tage eine Berufung (Rekurs, Appellations- oder Revisions-Anmeldung) eingebracht wurde und dieselbe sich noch bei dem Konsulargerichte erster Instanz befindet, sind von demselben unmittelbar dem Obergerichte vorzulegen. Wäre in solchen Angelegenheiten ein Rekurs oder eine Berufung vor dem erwähnten Tage in dem bisherigen Zuge der Berufungsbehörde vorgelegt, jedoch von ihr noch nicht entschieden worden, so leitet sie die Verhandlung an das mit der gegenwärtigen Verordnung bestimmte Obergericht. Dieses schöpft die Entscheidung in zweiter Instanz oder befördert die Verhandlung, wenn es sich um die Entscheidung in dritter Instanz handelt, an das hierzu berufene oberste Gericht ein.

§. 12.

Meine Minister der auswärtigen Angelegenheiten und der Justiz, in Absicht auf die Militär-Personen aber Mein Armees-Ober-Kommando, sind angewiesen die gegenwärtige Verordnung zu vollziehen, und im gegenseitigen Einverständnisse zu diesem Behufe die erforderlichen Weisungen zu erlassen.

Wien, den 29. Jänner 1855.

Franz Joseph m. p.

Graf Buol Schauenstein m. p.

Krauß m. p.

Bamberg m. p.

Auf Allerhöchste Anordnung:

Rausonnet m. p.

38.

Erlaß des Finanzministeriums vom 3. Februar 1855,

(Reichs-Gesetzblatt, VII. Stück, Nr. 24, ausgegeben am 7. Februar 1855),

wirksam für alle Kronländer,

betreffend die Übertragung der Einzahlungen auf das National-Anlehen von Einer Anlehenskasse auf eine Andere.

Nach §. 14 des Ministerial-Erlasses vom 25. September 1854 (Nr. 236 des Reichs-Gesetz-Blattes*), muß die Bewilligung zur Übertragung der Einzahlungen auf das

*) Landes-Regierungsblatt vom Jahre 1854, erste Abtheilung, VI. Stück, Nr. 18, Seite 20.

§. 10.

§§. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia wstępują w wykonanie z dniem 1 Maja 1855 r. Od tego dnia zacząwszy rozstrzygnięcia w drugiej i trzeciej instancji wydawane być mogą prawomocnie tylko przez wyrażone w niniejszém rozporządzeniu sądy wyższe i przez najwyższy trybunał sądowy.

§. 11.

Rozprawy dotyczące się spraw, w których przed dniem w §. 10 ustanowionym, założoném było odwołanie się (rekurs, zgłoszenie się do apelacji lub rewizji) i takowe jeszcze się znajduje w sądzie konsularnym pierwszej instancji, tenże sąd winien przedłożyć wprost sądowi wyższemu.

Gdyby w takich sprawach rekurs lub odwołanie się przed dniem wspomnianym według dotychczasowego porządku władzy drugiej instancji przedłożonym został, jednakże przez takowe jeszcze nie był rozstrzygniętym, wówczas prześle takową rozprawę do sądu wyższego, przeznaczonego w niniejszém rozporządzeniu. Tenże sąd wyda rozstrzygnięcie w drugiej instancji, lub prześle rozprawę gdy idzie o rozstrzygnięcie w trzeciej instancji do sądu najwyższego, na to przeznaczonego.

§. 12.

Moi Ministrowie Spraw Zewnętrznych i Sprawiedliwości, zaś co do osób wojskowych Moja Naczelną Komenda wojskowa, mają sobie polecane wykonać niniejsze rozporządzenie, i za wzajemném porozumieniem wydać potrzebne rozrządzenia.

Wiedeń 29 Stycznia 1855 r.

Franciszek Józef m. p.

Hr. **Buol-Schauenstein** m. p.

Krauss m. p. **Bamberg** m. p.

Z Najwyższego rozkazu

Ransonnet m. p.

38.

Rozrządzenie Ministerstwa Skarbu z dnia 3 Lutego 1855,

(Dziennik Praw Państwa, część VII, Nr 24, wydana dnia 7 Lutego 1855),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych,

tyczące się przeniesienia wpłat na pożyczkę narodową z jednej kasy pożyczkowej do drugiej.

Stósownie do §. 14 rozporządzenia Ministeryalnego z d. 25 Września 1854 r. (Nr. 236 Dziennika Praw Państwa *) pozwolenie przeniesienia wpłat na pożyczkę

*) Dziennik Rządu krajowego z roku 1854, Oddział pierwszy, zeszyt VI., Nr. 18, stronica 20.

Nazional-Anlehen von Einer Anlehenskasse auf eine Andere bei der Finanz-Landesbehörde (in Wien bei dem Finanzministerium) von der Partei erwirkt werden.

Damit aber bei dem Einschreiten um diese Bewilligung und bei der Ertheilung derselben nach gleichen Grundsätzen vorgegangen werde, sieht sich das Finanzministerium veranlaßt, nachfolgende Bestimmungen als allgemeine Richtschnur vorzuschreiben:

1.

Subskriptionen, deren Erträgnisse nach §. 3 des Ministerial-Erlasses vom 31. August 1854 (Nr. 223 des Reichs-Gesetz-Blattes*) der Nazionalbank zugewiesen sind, können nur von einer, in Oesterreich ob der Enns, in Böhmen, Mähren, und im Pesth-Ofner Verwaltungsgebiete gelegenen Staats- oder von einer Bank-Anlehenskasse wieder nur auf eine dieser Kassen, und eben so können Subskriptionen, welche bei anderen als den hier genannten Staatskassen erfolgt sind, auch nur auf die hier nicht genannten Kassen übertragen werden.

2.

Die Übertragung der Einzahlungen von Einer Anlehenskasse auf eine Andere ist bei derjenigen Finanz-Landesbehörde (Finanz-Landesdirektion oder Finanz-Landesdirektions-Abtheilung, Finanzpräfektur, Steuerdirektion) anzusuchen, in deren Gebiete die Anlehenskasse sich befindet, bei welcher die Subskription erfolgte. Nur dann, wenn die Subskription bei der Universal-Staatsschuldenkasse oder bei der hiesigen Bank-Anlehenskasse geschehen ist, hat die Partei im ersteren Falle bei dem Finanzministerium, im letzteren Falle aber bei der Direktion der österreichischen Nazionalbank einzuschreiten.

3.

Wird die Einzahlungsübertragung bezüglich mehrerer Subskriptionen angesucht, welche bei verschiedenen Anlehenskassen erfolgt sind, so muß selbst dann, wenn diese Kassen zu einem und demselben Verwaltungsgebiete der Finanz-Landesbehörde gehören, hinsichtlich einer jeden Anlehenskasse, von welcher die Einzahlung auf eine andere übertragen werden soll, ein besonderes Gesuch überreicht werden. Eben so muß, wenn die Einzahlungsübertragung bezüglich mehrerer Subskriptionen von Einer Anlehenskasse auf mehrere angesucht werden will, rücksichtlich einer jeden derselben in einer besonderen Eingabe eingeschritten werden.

4.

Einem jedem Gesuche ist ein, nach dem Formulare A verfaßtes, von dem Bittsteller in den Rubriken 1—4 gehörig ausgefülltes und, nebst Beisehung des Wohnortes, eigenhändig gefertigtes Verzeichniß in zweifacher, vollkommen gleichlautender Reinschrift beizuschließen.

*) Landes-Regierungsblatt vom Jahre 1854, erste Abtheilung, II. Stück, Nr. 5, Seite 8.

narodową z jednej kasy pożyczkowej do drugiej, uzyskanem być musi przez stronę u władzy Skarbowej krajowej (w Wiedniu w Ministerstwie Skarbu).

Żeby zaś przy *prośbie* o takowe pozwolenie i przy *udzielaniu* onegoż postępowano według jednakich zasad, Ministerstwo Skarbu widzi się spowodowanem przepisać za правило powszechnie następujące postanowienia:

1.

Subskrypcye, których dochody według §. 3 rozrządzenia Ministeryalnego z dnia 31 Sierpnia 1854 r. (Nr. 223 Dziennika Praw Państwa *) oddane są bankowi narodowemu, przeniesionemi być mogą tylko z kasy rządowej lub bankowej pożyczkowej, znajdującęj się w Austrii wyższej, w Czechach, w Morawii, i w obrębie administracyjnym Pesztu-Budy znowu tylko do jednej z tychże kas, również można subskrypcye, które nastąpiły w innych, nie zaś tu wymienionych kasach, przenosić tylko do kas tu niewymienionych.

2.

O przeniesienie wpłat z jednej kasy pożyczkowej do drugiej należy upraszać u *tęj* władzy skarbowej krajowej (dyrekcji skarbowej krajowej lub oddziału dyrekcji skarbowej krajowej, prefektury skarbowej, dyrekcji podatkowej), w której obrębie znajduje się kasa pożyczkowa, u *której nastąpiła subskrypcya*. Jedynie wtedy, gdy subskrypcya nastąpiła w *kasie powszechnęj długów Państwa*, lub w *tutejszēj kasie pożyczkowej banku*, strona wnieść winna podanie swoje w *pięrowszym* przypadku do *Ministerstwa Skarbu*, w *drugim* przypadku zaś do *dyrekcji banku narodowego austryackiego*.

3.

Jeżeli się żąda przeniesienia wpłat względnie *więcej* subskrypcyj, które nastąpiły w *różnych* kasach pożyczkowych, wówczas należy *nawet* w tym przypadku, gdy te kasy należą do *jednego i tego samego* obrębu administracyjnego władzy skarbowej krajowej, podać *osobną* prośbę względnie *każdēj kasy pożyczkowej* z której wpłaty do innej przeniesione być mają. Również potrzeba w tym przypadku, gdy się żąda przeniesienia wpłat względnie *więcej* subskrypcyj z *jednej* kasy pożyczkowej do *kilku*, wnieść *osobne* prośby względnie *każdēj szczególowēj subskrypcyi*.

4.

Do każdego podania należy załączyć spis według wzoru A. urządzony, przez proszącego w rubrykach 1—4 dokładnie wypełniony i przez niego z dołożeniem zamieszkania własnoręcznie podpisany, w dwóch zupełnie równobrzmiących odpisach czystych.

*) Dziennik Rządu krajowego z r. 1854, Oddział piérowszy, Zeszyt II, Ner 5, stronica 8.

5.

Die Übertragung der Einzahlung wird aber nur dann bewilliget, wenn der Subskribent, der um die Übertragung einschreitet, seinen Aufenthaltsort verändert, oder wenn er bei einer Anlehenskasse subskribirte, in deren Bereiche er sich nicht gewöhnlich aufhält; oder wenn der Gesuchsteller, als Erbe oder Legatar des Subskribenten, einen anderen Aufenthaltsort hat, als der Erblasser hatte; oder wenn bei derjenigen Anlehenskasse, bei welcher die Einzahlungsraten in Vorschreibung stehen, ohne Rücksicht auf die Barkauzion, wenigstens der vierte Theil des ganzen Subskriptionsbetrages bereits eingezahlt worden ist.

Die zuletzt erwähnte Bedingung wird aber zur Gestattung der Übertragung der Einzahlungen auf Subskriptionen der Gemeinden, Korporationen und der, unter gerichtlicher Obforge stehenden Personen nicht gefordert, wenn die Veräußerungsbewilligung der politischen, beziehungsweise der gerichtlichen Tutelarbehörde beigebracht wurde.

6.

Die Bewilligung zur Einzahlungsübertragung ist immer nur unter der Voraussetzung wirksam, daß von Seite der Anlehenskasse, bei welcher der subskribirte Betrag bisher in Verrechnung stand, nach gepflogener Einsicht in das Liquidationsbuch, gegen die wirkliche Übertragung kein begründeter Anstand erhoben wird. Von einem solchen Anstande wird die Partei von der Behörde, bei welcher die Übertragung angefragt worden ist, ungesäumt in Kenntniß gesetzt werden.

7.

Die erfolgte Übertragung wird von derjenigen Anlehenskasse, bei welcher die Subskription erfolgte, oder aber von derjenigen Anlehenskasse, an welche die weiteren Einzahlungen zu leisten sind, auf dem Anlehensscheine unter ämtlicher Fertigung ersichtlich gemacht.

8.

Vorstehende Bestimmungen treten mit 20. Februar 1855 in Wirksamkeit.

Baumgartner m. p.

5.

Przeniesienie wpłaty pozwolone będzie *tylko wtenczas*, jeżeli subskrybent proszący o przeniesienie, zmienia miejsce swego pobytu, *lub* jeżeli subskrybował w kasie pożyczkowej, w której obrębie zwyczajnie nie przebywa; *lub* jeżeli proszący jako dziedzic lub zapisobiorca subskrybenta, inne ma zamieszkanie jak spadkodawca; *lub* jeżeli w *tęj* kasie pożyczkowej, w której raty pożyczkowe zostają na rachunku, bez względu na kaucyę gotową, przynajmniej *czwarta* część całej kwoty podpisanej *już wypłaconą* została.

Warunek wspomniony w ostatniem miejscu *nie jest wymaganym* do pozwolenia przeniesienia wpłat pochodzących z subskrypcyj *gmin, korporacyj*, tudzież osób *pod opieką sądową* zostających, jeżeli okazanem będzie pozwolenie zbycia ze strony władzy opiekuńczej politycznej, a względnie władzy opiekuńczej sądowej.

6.

Pozwolenie przeniesienia wpłat ważnem jest *zawsze tylko pod tym warunkiem*, iż ze strony kasy pożyczkowej, w której kwota subskrybowana zostawała w rachunkach, po wglądnienu do księgi likwidacyjnej przeciw rzeczywistemu przeniesieniu nie zachodzi przeszkoda uzasadniona. O takiej przeszkodzie władza, u której żądano przeniesienia, zawiadomi stronę natychmiast.

7.

Nastąpione przeniesienie uczynionem będzie widocznie na bilecie pożyczki z podpisem urzędowym przez tę kasę pożyczkową, w której nastąpiła subskrypcya, lub też przez tę kasę pożyczkową, do której dalsze wpłaty czynione być powinny.

8.

Wyż podane przepisy z dniem 20 Lutego 1855 wchodzą w wykonanie.

Baumgartner m. p.

V e r z e i c h n i ß

der Anlehens-Subskriptionen, welche von der Klasse zu N. an die Klasse zu N. zu übertragen von dem Unterzeichneten angefleht wird.

1.	2.	3.	4.				5.	6.	7.		8.		9.		10.	
Nr.	Datum	Name	Hierauf wurde erlegt				Die nächste noch nicht bezahlte Rate wird fällig am (Datum)	Der Partei sind für die schon gezahlten Raten hinauszugeben		Der Partei sind an Interessen gut zu schreiben		Die Partei hat an Interessen in klingender Münze herzusetzen		Anmerkung.		
des Anlehens-scheines oder Zertifikates	des Subskribenten	Subskribenten	als bare Kauzion		als Einzahlung auf die vorgeschriebenen Raten			in Obligationen	mit Coupons, von welchen der erste fällig wird	in Banknoten	in klingender Münze	fl.	fr.		fl.	fr.
			fl.	fr.	am (Datum)	fl.	fr.	fl.	am (Datum)	fl.	fr.	fl.	fr.			
																Namens-Unterschrift und Wohnort der Partei.

S p i s

subskrypcyj na pożyczkę, o których przeniesienie z kasy w N. do kasy w N.
podpisany uprasza.

1.	2.	3.	4.	5.		6.	7.		8.		9.	10.	
Nr.	Data	Nazwisko	Kwota podpisana	Na takową złożone zostało		Najbliższa jeszcze nie spłacona rata zapadnie dnia (data)	Stronie należy za raty już wpłacone wydać		Stronie należy zapisać na należność jej przypadająca		Strona winna zwrócić za prowizyę w brzęczącej monecie	Uwaga.	
rewersu czyli biletu pożyczkowego lub certyfikatu	subskrybenta	na kaucyje w gotowiznie		jako wpłaty rat przepisanych	w obligacjach		z kuponami, z których pierwszy zapadnie	w banknotach	w brzęczącej monecie				
			zfr.	zfr.	kr.	dnia (data)	zfr.	kr.	zfr.	kr.	zfr.	kr.	
													Podpis Nazwiska i zamieszkanie Strony.

Verordnung der obersten Polizeibehörde vom 3. Februar 1855,

(Reichs-Gesetzblatt, VII. Stück, Nr. 25, ausgegeben am 7. Februar 1855),

wirksam für alle Kronländer, mit Ausnahme der Militärgrenze,

betreffend das Verbot der in Vercelli 1854 erschienenen Druckschrift „**Commenti e riflessioni sulle condizioni della Lombardia e Venezia von Vincenzo Cesati;**“ und der in Turin 1854 erschienenen Druckschrift „**Avvisi agli Italiani ed agli emigrati per la futura riscossa von Raffaele Garagnani.**“

Die oberste Polizeibehörde findet die Druckschriften:

1. **Commenti e riflessioni sulle condizioni della Lombardia e Venezia e su alcuni scritti che delle medesime trattarono per Vincenzo Cesati** Già I. R. aggiunto dirigente la delegazione provinciale di Como, poscia presidente all' amministrazione e congregazione della medesima provincia. Vercelli 1854. Tipogr. e litogr. De—Gaudenzi.

2. **Avvisi agli Italiani ed agli emigrati per la futura riscossa.** Per Raffaele Garagnani. Torino. Tip. Fratelli Steffenone e comp. 1854,— im Sinne des §. 23 der Preßordnung allgemein zu verbieten.

Kempen m. p., J.M.L.

39.

Rozporządzenie Najwyż. Władzy Policyjnej z d. 3 Lutego 1855,

(Dziennik Praw Państwa, Część VII, N. 25, wydana dnia 7 Lutego 1855),

obowiązujące we wszystkich krajach koronnych wyjąwszy Pogranicze wojskowe,

tyczące się zakazu pisma drukiem ogłoszonego w Vercelli 1854 „**Commenti e riflessioni sulle condizioni della Lombardia e Venezia** przez **Wincentego Cesati**“ tudzież pisma ogłoszonego drukiem w Turynie 1854 „**Avvisi agli Italiani ed agli emigrati per la futura riscossa** przez **Rafała Garagnani**“.

Najwyższa Władza policyjna uznaje potrzebę zakazać powszechnie w myśl §. 23 ustawy o druku następujące pisma drukiem ogłoszone:

1. **Commenti e riflessioni sulle condizioni della Lombardia e Venezia** e su alcuni scritti che delle medesime trattarono per **Vincenzo Cesati** Già I. R. aggiunto dirigente la delagazione provinciale di Como, poscia presidente all' amministrazione e congregazione della medesima provincia. Vercelli 1854. Tipogr. e litogr. De—Gaudenzi.

2. **Avvisi agli Italiani ed agli emigrati per la futura riscossa**. Per **Raffaele Garagnani**. Torino. Tip. Fratelli Steffenone e comp. 1854.

Kempen m. p. F. M. P.

